

ЗА ХОРАТА

ОКТОМВРИ • 2011

Година VI

3,95 лв.

Разказвачи на истории
Златните ръце
на майстора

Гърция
Кой ще извика:
Кралят е гол?

Камелия Тодорова
и Димитър Куцаров

Меѓуумът Марк Бажерски
Чистач на енергии

Мачу Пикчу
Къде зимуваат
инките?

“Всичко е важно,
Всичко е от
значение”

Съдържание

12 Хора

Илияна Николова
Размразени очи

„У нас даряват бедните, по света предимно средната класа и богатите. У нас дарителството е израз на милосърдие, в развитите страни това е израз на социален или верски ангажимент“

16 Хора

Камелия Тодорова и Димитър Куцаров

Всичко е важно. Всичко е от значение

Върховете на политиката са много ветровито и неуютно място, особено президентският пост в България. Ние не обичаме преуспелите, не ни харесва някой да е над нас и човекът „горе“ обира всички негативи. Дали така мисли и кандидат-президентската двойка, ще разбереш от интервюта на Вихра Василева

20 Тема За ХОРАТА

Другите възможни избори

Свободна воля да избира и да носи пълна отговорност за избора си е отличителният белег на човека, дар и бреме

28 Временно

Кой ще извика: Кралят е гол!

Няколко сюжета за и против промените, нагласите. Изборът: Гърция

Нова рубрика

33 Фрагменти

Фрагменти от анонимността

2 част

36 Работилница

Домът на керамиката

Глината, казват, ти предоставя място да запечаташ спомените си сред цялата памет за земята, съхранена в състава ѝ

40 Идейно

Ръководено с много цвят

Мария Донева е филолог по образование, поет по призвание и още „разни неща“ по самопризнание

44 Хора

Марк Бажерски

Чистач на енергии

За лечението с чиста енергия и премахването на лошата, за болестта и лечението

16

36

48

Димитър Куцаров и Камелия Тодорова – кандидатпрезидентска двойка

Ангел Цветанов, снимка
Милена Джарова, стайлинг
Лора Славова, грим
Ermenegildo Zegna и Max Mara, гардероб

48 Полезно

Д-р Ирина Лазарова
„Какво ми има?“

Страховете от болестите са начин, по който мислим за себе си, за собствения си живот, за оцеляването си, за отношението на другите към нас

52 Разказвачи на истории

Христо Райговски, златар
Златните ръце на майстора

История за няколко тебешира, една песничка и тайната на занаята

58 Нещата отвътре

Размисли за монетата и сладолега

За различните избори и възможностите, които са повече от една

62 Максимални обороти

Теория и практика на скитането под звездите

Какво му трябва на мъжа... Един път, един мотор и вярна спътница, силно прегърнала го през кръста...

66 Пътуване без куфар

Къде зимуват инките?

За всички причини да посетиш Перу и непременно Мачу Пикчу, за да се върнеш отново. През октомври се навършват 100 години от откриването на това уникално място за света

72 Уикенд посоки

Беглик таш – история за скалите

За едно място наблизо, което изпраща далеч

76 Спортни натури

Родео в реката

Рафтингът не е за хора, които не обичат да се мокрят

Във всеки брой:

2 От редактора

3 Актуално

4,6 Показалец

7 Находка

8 Въпрос на избор

10 Репортаж

80 Човек на месеца

Това е откъс от списанието.

Цялото списание може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

Нищо лично

Дъждът успешно миеше лятото от прозорците, сивото на-строение на улицата се предаваше и на минувачите. Кой ни взе слънцето? Къде отиде оранжевото на надеждата? Защо топлината реши точно днес да ни обърне гръб, нима не знае, че все още не сме подготвени да влезем в мрачните покои на предстоящото? Колко от участниците в този ден си задаваха подобни въпроси или липсата на възможни избори ги караше да се съсредоточат единствено в момента – влажен и сив. Дъжд, сълзливо утро и никакви варианти за различно

настроение. Идеален ден да счупиш огледалото! Помислих си го и видях как гладката му повърхност се пропуква на стотици малки парченца, а всяко от тях – на още по-малки, стъклени песъчинки. Всяка полита към земята и се посипва досущ като стъклен прах по твърдата повърхност. Бяла, студена и крехка като усещането, което остава след това. Потреперих, чувството ми беше чуждо. Затова пък равностметката дойде мигновено. Можех да го направя в мислите си, можех да чупя и да сглобявам парченцата от огледалото непрекъснато. Да разменям местата им и така да променям това, което не харесвам. Безброй възможности – коя интересна и необичайна, коя очаквана или неразбрана. Всъщност счупеното огледало е възможността, която получавах, за да разгледам живота си от страни, на малки пръснати по пода парченца. Ежедневните ми проблеми с ръст на сиви, космати гномчета, сумтящи, скрити в тъмното. Дългогодишните ми търсения и терзания, изнервящи ме с вечното си непоклатимо присъствие. Седмичните или месечните равностметки, прехвърлящи се в кратки или по-дълги списъци и оставащи единствено там. Дори страховете, които сънувах, обгалях с мастиленосиньо част от парченцата огледало. Лица на хора, които срещаш, или такива, които от години познавах, близки и недотам. Усмивките и сълзите ми стояха, посипани по пода като разпилени кадри от филм, моя филм. Променях се от цветни и топли към черно-бели – студени лястовици, търсеци гнездо, за да се скрият, да се приютят и да са нужни. Сменях местата си, едни излизаха напред и се перчеха с това, че все оставаха неразрешени, а други се оттегляха примирено, за да чакат по-добри времена. Странна игра на парченца, сглобявани и разглобявани в съзнанието. Там поне можех да счупя огледалото и да започна отначало.

Е. Гагджева

biblio.bg

Купи списание **За ХОРАТА** в електронен формат от сайта biblio.bg на цена 3 лева

ЗА **ХОРАТА**

www.zahorata.com

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Елеонора Гагджева-Бонева

РЕДАКТОР
Деница Езекиева

ГРАФИЧЕН ДИЗАЙН
Десислав Аспарухов
Теодор Манолов

АВТОРИ
Анастасия Манлихер, Вихра Василева, Владимир Стоичков, Галина Кубратова, Енрике Санчо, Дяна Китева, Зора Нейкова, Ивайло Харалампиев, Марця Пумпалова, Мария Спасова, Марта Пейчева, Мохамед Халаф, Нели Муртова, Нина Божигарова, Пела Витанова, Соледаг Мора, Цвете Ангелова

ФОТОГРАФИ
Александър Атанасов, Ангел Цветанов, Антоан Божинов, Емил Бонев, Константин Петров, Лобомир Сергеев, Нели Гаврилова, Рагич Банев, Светослав Куцаров

СТИЛИСТ
Милена Джарова

РЕДАКЦИОНЕН ДИРЕКТОР
Свилена Врангова

ИЗДАВА
Стандарт Нюз ЕАД

ПРЕДПЕЧАТ
Grain Advertising Ltd.

ПЕЧАТ
Алианс принт

РЕКЛАМА
Grain Advertising; Милена Петрова
гр. София, ул. Леже 1, ет. 5
тел: 935-69-44
[grain_advertising@dir. bg](mailto:grain_advertising@dir.bg)

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
гр. София 1000, ул. Леже 1, ет. 5
тел: 935-69-93

E-MAIL
contact@zahorata.com

Списание **За ХОРАТА** се издава от **Стандарт Нюз ЕАД**. Всички права са запазени. Никаква част от това издание не може да бъде репродуцирана без изричното писмено разрешение на издателя.

ISSN 1314-3239

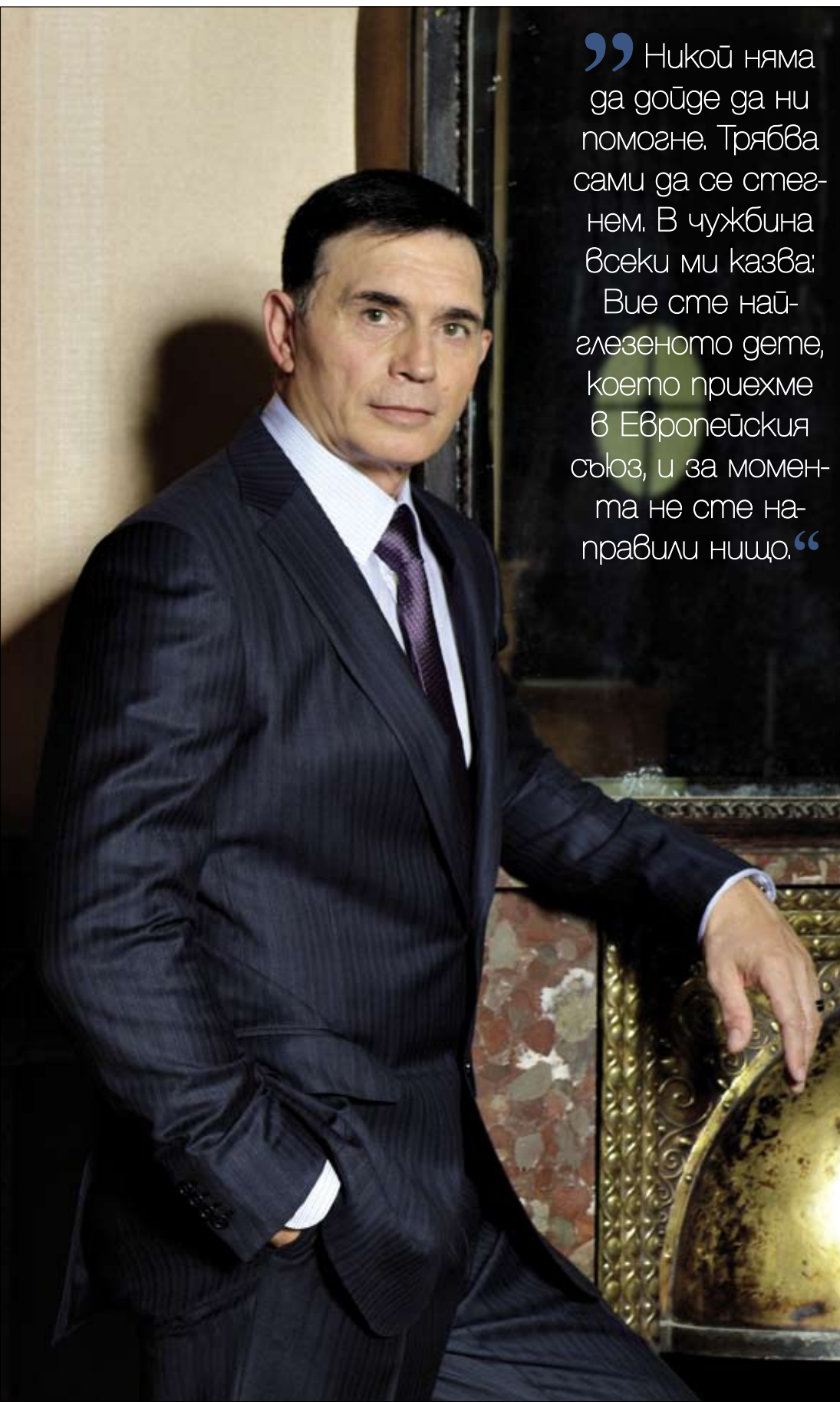
3,95 лв.

Камелия Тодорова и Димитър Куцаров

„Всичко е важно, Всичко е от значение“

Когато Елеонора Гаджева – главният редактор на списание *За ХОРАТА*, ми се обади да направя този материал, първата ми мисъл беше да откажа. Аз съм недоверчива, до голяма степен аполитична и крайно подозрителна към всеки, който се захване с играта на високата сцена. Винаги съм гържала на искреността в текстовете си, а сега не бях уверена, че ще я постигна. Познавам Камелия Тодорова отдавна и при безбройните ни срещи съм я виждала и като майка, и като певица, и като преподавател, и като обикновена жена, преодоляваща житейските проблеми. Винаги ми е харесвала нейната мека борбеност, търпението ѝ, особеното ѝ, елегантно чувство за собствено достойнство, разбирането ѝ за проблемите на другите и желанието ѝ да прави нещата по-добре... Но Димитър Куцаров щях да срещна лично за първи път, а написаното в медиите с типичното търсене на сензация не успя да ми създаде и най-бегла представа за него.

„Никой няма да дойде да ни помогне. Трябва сами да се стегнем. В чужбина всеки ми казва: Вие сте най-глезеното дете, което приехме в Европейския съюз, и за момента не сте направили нищо.“

Освен недоверчива обаче аз съм и любопитна. Затова приех да направим интервюто. Но след фотосесията. Така получих време да наблюдавам отстрани един човек, който също не ме познаваше и беше ангажиран с друго. До момента, в който щях да включа диктофона си, аз бях просто една непозната, която му услуги с колана си по време на фотосесията. Часове наред гледах този мъж, който дойде с лъскавата си лимузина и скъпия си костюм, но не прояви и капчица арогантност. Беше учтив с всички, вслушваше се в съветите на екипа около него, изтърпя изискванията на стилистката, на гримьорката, съобрази се с желанията на фотографа. Сякаш стана част от екипа, нямаше я дистанцията „аз съм кандидат-президентът“. Споделяше мнението си, но и се доверяваше. Една случайно дочута фраза ме спечели: „Дори и да ме изберат, пак ще остана приятел с всички хора по пътя, който съм изминал до днес“. Прозвуча ми обещаващо.

Върховете на политиката са много ветровито и неуютно място, особено президентският пост в България. Ние не обичаме преуспелите, не ни харесва някой да е над нас и човекът „горе“ обира всички негативи – той е онзи, който носи вината за зле започналия ни ден, за скандала със съпруга или съпругата, за неприятния началник и коварния колега, за незапълнените дупки и разваления светофар, та дори и за двойката на детето в училище.

Тема За ХОРАТА

От Галина Кубратова

Другите Възможни избори

КАКВО ФОРМИРА ЧОВЕШКИЯ
ИЗБОР И КАКВО ГО ПРОМЕНЯ

Свободната воля да избира и да носи пълна отговорност за избора си е отличителният белег на човека, негов дар и негово бреме. Изборът стои в основата на съвременната цивилизация, наследен от културата на юдео-християнския свят в Библията. Божиите правила (познатите десет заповеди) са се възприемали основно като нравствени правила. В тях границите между доброто и злото били ясно очертани, видими. Стремехът бил да се спазва златното правило – постъпвай с другите така, както искаш да постъпват с теб. А образът на Ада се е определял като божия данък, наложен ни за свободата, дадена на всеки от нас – избора по кои правила да живееш.

Нещо се случу

Всичко се променя за един ден. Случаят е от началото на XX век и по-точно от датата 29 май 1919 година. Всъщност снимките на слънчевото затъмнение, направени на остров Принсипе край Западна Африка и в Собрал, Бразилия, от екип астрономи, финансирани от правителството на Англия, потвърждават правдивостта на една нова теория за Вселената – теорията на относителността на Айнщайн. Променя се не само теорията, но и светогледът на хората, тъй като се оказва, че няма вечни закони, движещи Вселената. Оказва се, че нищо не е абсолютно – нито времето, нито пространството, нито доброто, нито злото.

Така се променя и човешкото познание. Разбира се, Айнщайн е силно огорчен от общественото неразбиране на неговата идея и теория. Самият той не е религиозен евреин, не практикува обичаите на юдаизма, но приема съществуването на Бог. И вярва в абсолютните стандарти за праведно и грешно.

По същото време Фройд става лидер в дисциплината психология. Тя се стреми да тълкува подсъзнателното като командващо и определящо човешкото поведение. Анализът на Фройд отхвърля главния двигател на юдео-християнската етика – личната съвест, отговорна за индивидуалните избори, решения и завоевания на всеки от нас. Според бащата на психологията това е предпазно устройство, създадено колективно, за да защити цивилизования ред от агресията сред хората. Според Фройд човешкото поведение се определя по-скоро от подсъзнателни импулси и модели, наследени от родителите в ранното детство. Те основно диктуват избора и действията на конкретния човек. Но той най-често не осъзнава причините за своите избори. Така в началото на XX век се поставя началото на ерата на относителния

„Страхът е един от определящите фактори при правенето на избор и вземането на решения, особено що се отнася до съгбата на отделни държави и дори на човечеството като цяло.“

морал. И последиците се оказват необятни. Особено що се касае до възникващите тогава тоталитарни режими на Ленин, Сталин, Мусолини и Хитлер, ужасяващия терор над собствените им граждани и амбициите им да завладеят други държави и се наложат над други народи.

Историческият момент очертава страха като един от определящите фактори при правенето на избор и вземането на решения, особено що се отнася до такива, засягащи съдбите на отделни държави и дори на човечеството като цяло. Пример за това е създаването на атомната бомба.

От идеята до решението

Концепцията за атомната бомба се ражда сред научната общност, съставена главно от бежанци евреи, които се ужасяват, че Хитлер ще се опита

да превърне идеята в реалност и да я използва. Според Пол Джонсън, изследовател на историята на XX век, един от учените – Лео Сцилард, предлага доброволна цензура върху научните публикации по това време, за да не може екипът от немски учени да получи информация за други паралелни открития. Бомбата е създадена от хора, които поставят идеологическите си съображения над националния интерес. Целта им е била да не се допусне победа на тоталитарния режим на Хитлер. А малко по-късно тайната ѝ е издадена от хора със сходни принципи в САЩ, чиито искания са СССР да държи ключа за световното равновесие, вярвайки искрено, че комунизмът трябва да победи поради своята идеология, обещаваща социална справедливост.

Междувременно по искане на Айнщайн (той също се страхува от една „антисемитска“ бомба) Рузвелт – тогавашният президент на САЩ, създава „Ураниев комитет“, който в тясно сътрудничество с британски екип през 1939 година започва разработването на бомбата. Ето и малко от причинноследствения наниз от взети решения:

- Роберт Опенхаймер – евреин, изгражда първата атомна бомба, защото се бои, че Хитлер ще създаде такава преди него;
- Едуард Тейлър – унгарец, построява първата водородна бомба, защото е уплашен, че руснаците ще имат монопол в тази област.

Това поставя като автентичен баща на атомната бомба самия Хитлер и призраците, които поражда неговата ужасяваща воля за масово унищожение на хора – евреи, славяни, цигани, психично болни, политически противници – най-вече комунисти.

Ирационален избор

Ако в световната политика възможни-

Парадоксални избори

Не спирай да пиеш

На 16 януари 1920 САЩ официално налагат сух режим, с който търговията, производството и транспортирането на алкохол на територията на всички щати са абсолютно забранени. Целта е да се ограничат алкохолните злоупотреби. Сухият режим е инициран от членове на Републиканската и Демократическата партия, както и от съществуващата тогава партия на трезвениците. През 20-те години център на незаконния алкохолен внос става Чикаго, а гангстери като Ал Калоне и Бъгс Моран печелят милиони от продажби на уиски. Огромните злоупотреби и масовият алкохолизъм в обществото вследствие на сухия режим довеждат до отмяната му 13 години по-късно.

Пуснете тока

Башката на променливия ток – изобретателят Томас Едисън, започва масирана пропагандна кампания, станала известна като „Война на токовете“, целяща да представи променливия ток като опасен за живота и здравето. Едисън иска забрана на използването на променлив ток. В хода на кампанията той организира разработването на електрическият стол за по-голяма убедителност на тезата си. Въпреки усилията му през следващите години електропреносните мрежи масово преминават на променлив ток, увеличавайки както обхвата си, така и ефективността на електроразпределителните системи. А дълги години след това електрическият стол продължава да се използва.

В забрава

Георги Георгиев е неизвестно, но особено важно име в новата българска история. Изпратен с държавно поръчение, през 1905 младият разузнавач заминава в Одринска Тракия със задача да изготви топографска карта на района. Работейки, той отсяга в българските села, където решава да записва песните, обичаите и обредите на местните хора. Дарява своя труд за *Сборник за народни умотворения* на Българското книжовно дружество. След войните тези села са заличени, а местните българи – разселени. Единственият етнографски документ остава трупа̀т на княжеския шпионин, уви, забравен за масовата история.

Кой ще извика:

НЯКОЛКО СЮЖЕТА ЗА И ПРОТИВ ПРОМЕНИТЕ,
НАГЛАСИТЕ. ИЗБОРЪТ: ГЪРЦИЯ

С госпожа Фотини посещаваме един и същ спортен клуб. Съпругът ѝ господин Янис е заместник-началник на станция на атинското метро, едно от губещите държавни предприятия, които обаче раздават щедри за-

плати на служителите си. Досега той без проблем издържаше жена си и дъщеря си, която от 8 години следва медицина в Рим. Поради съкращаването на публичните разходи неговите доходи паднаха около три пъти за последните две години. "Не се издържа повече", непрекъснато повтаря госпожа Фотини, която е на 55 години, но никога не е работила.

И с госпожа Ирини също се познаваме от спортния клуб. Съпругът ѝ господин Никос има антикварен магазин на централната атинска улица Букурешка. Семейен бизнес, който наследява от баща си, а той – от неговия баща. "Винаги при криза продажбите ни скачат. Като че ли в такъв период инвестициите в изкуство се ценят още повече, а и клиентите ни са от най-заможната прослойка", признава госпожа Ирини. Приходите семейството инвестира в недвижими имоти, притежават доста, включително и няколкоетажна кооперация в централния квартал Екзархия. "Няма да им плащам данъците", категорична е госпожа Ирини, която е много сърдита на правителството, че вдига данъците всяка седмица.

Приятелката ми Мария е химик, преподава в Полувисшето училище по готварство. Освен това дава частни уроци на кандидат-студенти. И понеже парите никога не стигат, вечерно време работи като секретарка в кабинета на

известен ортопед. "В тази страна просто няма място за повече от 150 000 държавни служители. Не можем да издържаме един

милион чиновници. Колкото и високи данъци да плащаме", казва

33-годишната Мария, която съжалява младите хора

на измислени държавни служби. Тя дава още няколко години на

Гърция да се реформира и модернизира и ако това не стане, е решена да

последва брат си, който работи в голяма

многонационална компания в Осло.

Това са три гледни точки на три различни социални групи, преки участници в гръцката криза, която

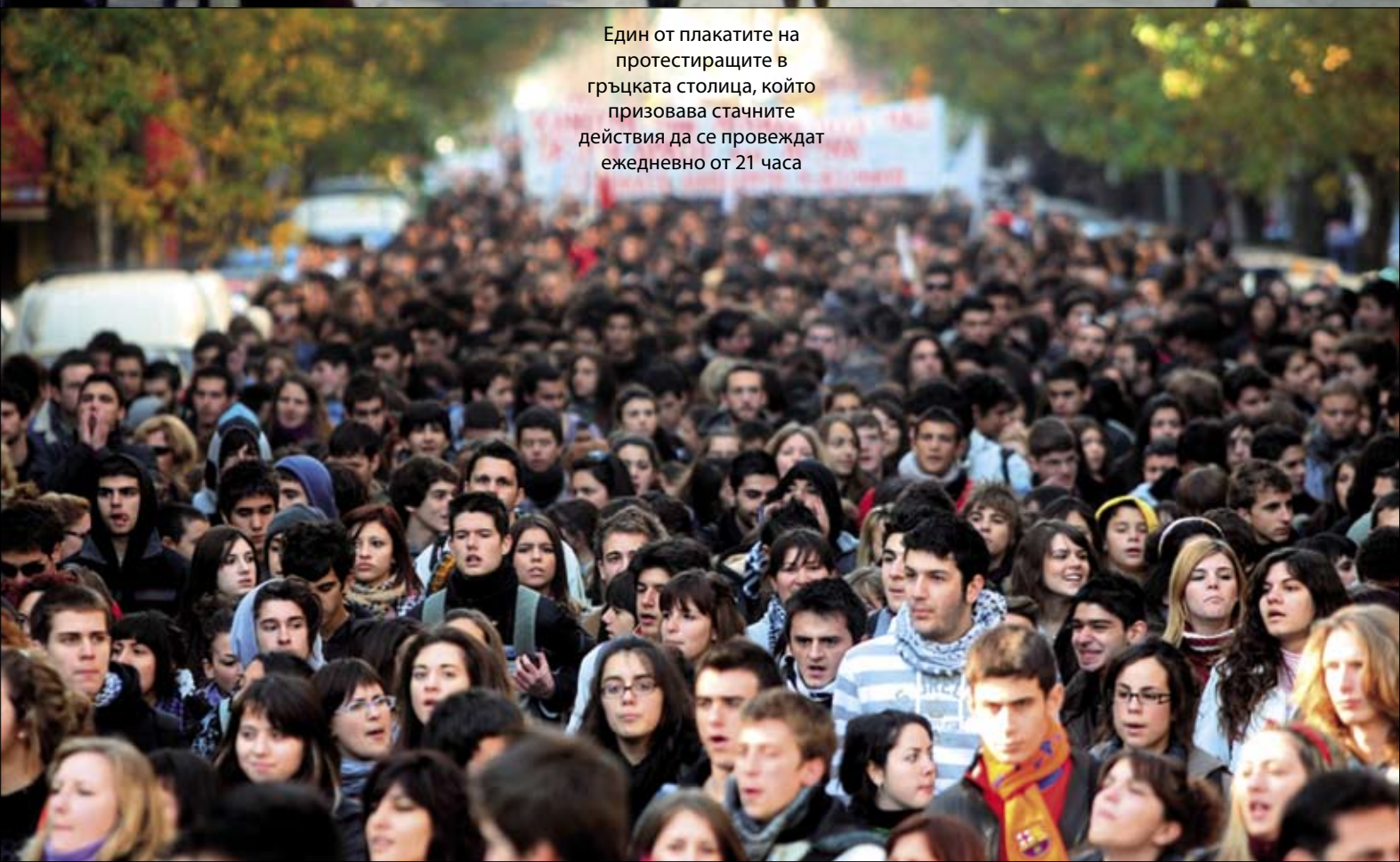
отдавна престана да бъде просто икономическа, а се превърна в криза на ценностите. Въпросът

пред Гърция не е технически – откъде да се намерят пари.

Кралят е гол!

Един от плакатите на протестиращите в гръцката столица, който призовава стачните действия да се провеждат ежедневно от 21 часа

Разказвачи на истории

От Елеонора Гаджева
Светослав Куцаров, снимки

„Една от последните ми ювелирни изработки, с които много се гордея, е игла за вратовръзка във формата на кавал. Направена е от чимшир, със златни гривни. Като го видял кавалджията, за когото го правих, се разплакал. Това е най-голямото предизвикателство – да измислиш нещо, което никои преди теб не е правил.”

Христо Рајковски, златар

Златните ръце на майстора

ИМА ИСТОРИИ, КОИТО ЧАКАТ
ДА БЪДАТ РАЗКАЗАНИ

“Детството ми мина в китния Смолян, там ходих и на училище. Имах един учител по рисуване и география. В часовете по география беше забелязал, че някой краде тебешурите. Като разбра кой е „крадецът”, освен мъмрението ми зашлеви една плесница, а момчето го мен веднага скочи и ме защити с думите: „Знаете ли какви работи прави той от тебешурите!”

Така започва пътят в занаята на един от най-добрите пловдивски майстори златари – Христо Райдовски, с няколко откраднати тебешира и една плесница. Докато бузата на момчето още е зачервена от шамара, учителят разглежда направените от тебешир фигури на Христо и веднага съветва родителите му да го запишат в художествено училище заради таланта, който не бива да се похабява.

Всяка мечта
се сбъдва, но не
по начина, който
очакваш...

„Не успях да кандидатствам в Художественото училище, но се оказа, че и без това няма да ме приемат, защото, не съм ходил на предварителни уроци по рисуване. Прибрах се в Смолян и тогава прочетох във вестника, че има техникум за художествени занаяти. Пак обратно в София и на изпит. А там хората се подготвили, носят си всичко необходимо, грижливо рамкирани работи, рисувани преди това, ходили на уроци, аз дори за хлебна гума не бях чувал, носех парче картон и молив.

Изпитът продължи шест часа. Всички работеха много съсредоточено, но усещах, че нещо им липсва, нямаше го пламъчето, което мен ме е водило винаги. Тогава се успокоих и си казах: „Май дяволът не е толкова черен“. Нарисувах, каквото знаех, и си излязох. Така ме приеха в техникума. Винаги съм рисувал, рисувам още от 4-и клас, когато не си измислях рисунки, прерисувах картинките в учебниците. Баща ми много искаше да изуча някакъв занаят, искаше да стана телевизионен техник, тогава тъкмо навлизаха телевизорите и това беше професия с бъдеще. Но съдбата имаше други планове за мен.

В техникума имах за учители най-добрите майстори и това беше невероятен шанс, а със златарството пак стана случайно. Като си избирахме в коя паралелка да се запишем, ни предложиха да се разходим из ателиетата, да разгледаме. Аз исках да уча скулптура. Точно по това време в ателието по скулптура правеха розетки за тавани и колони,

минах през дърворезбата и там много ми хареса, след това отидох в ателието за ковано желязо и отново ми се стори интересно. Но понеже бях много слаб, а чуковете – много големи, се отказах. Накрая влязох в ателието по бижутерия и разбрах, че това искам да правя.

Баща ми не беше съгласен, каза:

„Къде златар ще ставаш, тези мошеници...“, но аз това исках и точка. Така започна

всичко в ателието по бижутерия и ковано желязо. През годините в техникума преподавателите непрекъснато ни даваха възможност да избираме какво да правим, насърчаваха ни да развиваме въображението си, сами да измисляме моделите. Тогава завършиха едни от най-добрите бижутери.“

Що за учител е този, който не прави
ученика си по-добър от себе си...

Есенното слънце позлатяваше листата навън, по калдъръмената улица с малки, бели ателиета и красиво подредени витрини бавно се разхождаха минавачи и току спираха при някой майстор и завързваха разговор. В кафенето на ъгъла Христо Райдовски говореше спокойно и увлекателно история след история за годините в техникума през далечната 1963, за най-добрия учител – Манук Ракобян, сетне за Пловдив и срещата му със златарите от Града на тепетата.

„Най-добрият човек и учител – Манук Ракобян, ме посъветва да се установя в Пловдив и да потърся майстор златар, за да ме посвети в занаята. Имаше само един, арменецът Ончо Саркисян. Отидох при него, а той ме посрещна с думите: „Абе момче, аз колко години на майстора само банички съм му носил, ти идваш и искаш веднага да започнеш.“

Не се спогодихме с него и трябваше да започна работа в *Тракийско творчество*, правех модели за конфекция, а през 70-а работех в *Битови услуги*, занимавах се и с гравюра. Докато през 1975 година отворихме в Стария Пловдив улица на занаятите. Сбъдна се мечтата ми. На тази улица са минали

В сгушеното ателие на малката пловдивска улчица от години се създават най-красивите и неповторими бижута на майстора.

Пътуване **без** куфар

От Владимир Стоичков
Соледад Мора, снимки

Къде зимуват инките?

100 ГОДИНИ СЛЕД БИНГЪМ И
25 СЪПКИ ДО ВЪРХА

За всички причини да посетиш Перу
и непременно Мачу Пикчу и още
повече, за да се върнеш отново. През
октомври се навършват точно 100
години от откриването на това
уникално място за света.

Жълто за късмет

Да посетиш Мачу Пикчу означава да пристигнеш в Перу – страна с много лица, където жълтото е на почит, макар да го няма в държавното знаме. Поверие то задължава на Нова година да си с жълто бельо, та да имаш късмет и изобилие. Жълтото, разбира се, е цветът на слънцето, но в случая по-скоро се има предвид златото.

Да пристигнеш в Перу означава да пристигнеш в Лима – една от най-хаотичните столици на Латинска Америка. Населението ѝ надхвърля това на България, а транспортът ѝ се движи по собствени закони. Светофарът свети зелено, има и пешеходна пътека, ала ето че знакът забранява пресичането и строго предупреждава пешеходците: “Пази си живота!”

Сред целия този хаос периодично се натъкваш на жени с каски: всички транспортни полицаи се оказват от женски пол. “Затова движението е толкова свенравно – шегува се таксиджията, който ни превозва от летището до Мирафлорес. – И затова има толкова катастрофи – добавя. – Някои полицайки са като модели, та човек се захласва”. Горките дами дирижират трафика от метални кабинки, поставени на възлови кръстовища. Приличат на мишени в автомобилното родео.

Страната на големите... контрасти

Перу е родината на последния Нобелов лауреат за литература – Марио Варгас Лъоса. И местната преса не пропуска да възкликне: “Най-големият е от Перу”. Като цяло перуанците са известни с националното си чувство. В някои от най-бедните зони на страната например къщите нямат прозорци, нито течаща вода, но на покрива, направен от розка, гордо се вее националният флаг.

Освен с известни писатели (ето го и Хайме Бейли на корицата на *Охо*) Перу е известна и с най-добрата кухня в Южна Америка. Тук ястията са произведения на изкуството, а медиите се надпреварват да предлагат рецепти и специални приложения по темата. На особена почит са “севичето” (ястие с риба) и “кокошката с чесън”.

Типична гледка в Парка на изложбите: седяща опашка пред приемната на шаман, който пречиства от злини и болести.

В Перу съжителстват два свята (и това най-силно се

откроява в столицата): безмерното богатство, което си е построило оазис наред пустинята...

... и крайната бедност, която обитава пясъчните хълмове. "Кейко", изписано на някои от къщите, е името на дъщерята на бившия президент Фухимори, осъден за злоупотреби с властта. Кейко мечтае да бъде първата жена президент на страната.

Пейзажът на юг от столицата по посока Мачу Пикчу изобилства от пясъчни дюни – десетки километра, нито една жива душа. Океанът отвъд дюните е леденостуден през цялата година.

Кока за световъртеж

Пътят към Мачу Пикчу задължително минава през Куско – столицата на инките, където потомците на империята са превърнали позирането за снимки в доходоносен бизнес.

Куско е един от най-красивите и най-сигурните градове отвъд океана. Единственият проблем е надморската му височина, която надхвърля 3000 метра. За преодоляването на "сорочето" местните предлагат листа от кока за дъвчене.

Пълна глобализация: руса "индианка" с типична за Куско шапка и мобилен телефон пред една от най-големите католически катедрали в света, построена в сърцето на столицата на инките.

Следващата спирка по пътя към Мачу Пикчу е Оджантайтамбо. Горевдясно е последната инкская крепост.

Оджантайтамбо е каменен градче, кръстено на вожда Оджанта. Според легендите той бил влюбен в дъщерята на Пачакутик – един от най-славните вождове на инките. Историята на забранената им любов наподобява тази на Ромео и Жулиета.

Оджантайтамбо и до ден днешен съхранява земеделските тераси – типични за културата на инките.

От Оджантайтамбо до Мачу Пикчу пътуването може да продължи по два начина: час и половина с влак (с туристически прозорци на покрива) или седем дни пеша по прословутия "път на инката".

Още не: преди да се стигне до Мачу Пикчу, има още една задължителна спирка. Става дума за Агуас калиентес. Тук спира влакът и оттук потеглят автобу-

Важни са хората!

ЗА ХОРАТА

АБОНАМЕНТ

www.zahorata.com

За нас е важно да ни четеш!

Абонамент за 6 месеца 18лв. (6 броя)

Абонамент за 1 година 30 лв. (12 броя)

Всеки абониран се за списание **За ХОРАТА** получава подарък – пакет от 10 от седмичните ни броеве и календар на списанието за 2011 година.

Списание **За ХОРАТА** на пазара
Всяка трета събота от месеца!

Адрес на абоната:

Град/село

Пощенски код

Ж.к./ул. № бл. вх. п.к.

Име

За контакти: тел. e-mail

Плащане

В брой

Адрес на редакцията:

София 1000, ул. Лега 1, ет. 5

Чрез пощенски запис

Адрес на редакцията:

София 1000, ул. Лега 1, ет. 5, списание **За ХОРАТА**

02/935-69-94, 02/935-69-93

www.zahorata.com

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

